

အာပေ

ရန်အောင်

(၁)
ကာလပျက် အဆက်ဆက်ကြုံခဲ့ရသူ

ဆူဆူညံညံ အော်သံဟစ်သံ ကြိမ်းမောင်းသံများကို ကြားရသဖြင့် မစိုသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကာ မျက်ကလဲဆန်ပြာ ဖြစ်နေသည်။

“ကာလပျက်ပြန်တာများလား”

ယင်းသို့ မစိုတွေးရင်း မကြာသေးမီက ဖြစ်ပွားသည့် ‘ညောင်အုပ်-ညောင်ရမ်း အရေးတော်ပုံ’ ကို စဉ်းစားမိ၏။

ထိုအရေးတော်ပုံတွင် ‘တောမီးလောင် တောကြောင် လက်ခမောင်းခတ်’ ဆိုသလို ဓားပြလူဆိုးတို့ သောင်းကျန်းကြပြီး တိုက်မှုခိုက်မှု လုယက်မှုတွေနှင့် ကြုံခဲ့ရဖူးသည်။

မစိုသည် ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကို စိတ်ဖြောင့်အောင်မလိပ်နိုင်ဘဲ ကြိုကြား ကြိုကြား ကြားနေရသည့် အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်း ဆူပူသံများကို နားစွင့်ရင်း အတိတ်ဆီသို့ စိတ်ရောက်သွားသည်။

“အဲဒီ ကာလပျက်တုန်းက မစို လ,သမီး အရွယ်ကလေးပဲရှိသေးသတဲ့ ...” ဟု အစချီကာ မစို၏မိခင် ပြောပြသည်များကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာ၏။ ဖြစ်ရပ်ကား ဤသို့တည်း။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၁၄ ခုနှစ်၊ မစိုမွေးစအရွယ်တွင် မြန်မာဘုရင်ပုဂံမင်းနှင့် သိုးဆောင်း အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့ စစ်ဖြစ်ခဲ့ကြစဉ်က မစိုသည်

မိဘများနှင့်အတူ မြေထဲမြို့တွင်နေရ၏။

အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်သည် သင်္ဘောများဖြင့် ဧရာဝတီမြစ်ကို ဆန်တက်လာပြီး မြေထဲမြို့ကို ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်သည်။

မြေထဲမြို့ဝန်မင်းသည် မြန်မာစစ်သည်တော်များဖြင့် မျက်နှာဖြူအင်္ဂလိပ်တို့ကို သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ခုခံတိုက်ခိုက်သော်လည်း အားမတန်၍ မာန်လျှော့ကာ မြေထဲမြို့သူမြို့သားများ နှင့်အတူ အရှေ့ရိုးမတောင်ခြေသို့ တိမ်းရှောင်ခိုလှုံနေကြရသည်။ ထိုအခါက မစိုမှာ နို့စို့အရွယ် မျှသာရှိသေးသည်။

တောင်ခြေတွင် တပ်မတော်သားများနှင့် မြေထဲမြို့သားတို့ ယာယီရွာတည်၍ နေကြရသောကြောင့် ‘တပ်တော်သာ’ ဟုတွင်၏။

ယင်းသို့ စစ်ပြေးနေကြစဉ်တွင် အင်ကြင်းပင်ကြီးအောက်၌ မွေးဖွားသော မိန်းကလေးကို ‘မအင်ကြင်း’ ဟူ၍လည်းကောင်း နှင်းတွေကျနေဆဲတွင် မွေးဖွားသောမိန်းကလေးကို ‘မနှင်းငွေ’ ဟူ၍လည်းကောင်း အမည်မှည့်ကြ၏။

ရိုးမတောင်ခြေ တပ်တော်သာအရပ်တွင် နှစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါတွင်ကား မြန်မာနှင့် အင်္ဂလိပ်တို့ စစ်ပြေငြိမ်းကြပြီဟူသော သတင်းကို ကြားရသဖြင့် မြေထဲမြို့သို့ပြန်မည် ပြုကြရာ မြေထဲမြို့မှာ အင်္ဂလိပ်ပိုင်နယ်ထဲသို့ ပါသွားပြီဟူသော သတင်းဆိုးကို ကြားကြရလေသည်။

ထို့ကြောင့် မြေထဲမြို့၏ မြောက်ဘက်တွင် တည်ရှိလျက် မြန်မာဘုရင်ပိုင်နက်အတွင်း ကျရောက်သော ဆင်ပေါင်ဝဲရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့ကြကာ မြို့တည်ပြီး မြေထဲမြို့ဝန်မင်းသည်ပင်လျှင် ဆင်ပေါင်ဝဲမြို့ဝန်အဖြစ် အုပ်ချုပ်လေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်တို့ကို မစိုကိုယ်တိုင်ကား မမှတ်မိတော့။ မစို၏မိဘများ ပြောစကားအရ ကာလပျက်ခဲ့ရပုံကို ကြားသိရခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့အတူပင် ဆင်ပေါင်ဝဲမြို့တည်ထောင်ပြီးနောက် ကာလမကြာမြင့်မီတွင်ပင် မင်းတုန်းမင်းသားနှင့် ကနောင်မင်းသားတို့က ပုဂံမင်းကို တော်လှန်ပုန်ကန်သည့် အရေးတော်ပုံပေါ်ပြန်လေရာ တောကြောင်တွေ ထကြွသောင်းကျန်းသည့် ဒဏ်ကို ခံကြရလေသည်။

မြင်ကွန်း-မြင်းခုံတိုင် အရေးတော်ပုံအတွက် ကာလပျက်သောအခါတွင်ကား မစို ၁၄-နှစ် သမီးအရွယ်သို့ရောက်ပြီဖြစ်လျက် မင်းတုန်းမင်းကြီး နတ်ရွာစံပြီး သီပေါမင်းနန်းတက်သည့် ဗရတ်ဗရက်အချိန်တွင် မစိုမှာ ၂၆-နှစ်သမီးအရွယ်သို့ ရောက်ပြီဖြစ်သဖြင့် ခေတ်ဆိုးခေတ်ပျက် စပ်ကူးမပ်ကူး ကာလပေါင်းများစွာတို့ကို ကြုံခဲ့ဖူးသူဖြစ်၍ သွေးလန့်နေလေရာ ယခုလောလောဆယ် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အော်သံငေါက်သံများကို ကြားရသောအခါ ခေတ်ပျက်လေပြီလားဟု တွေးတော ထိတ်လန့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

*

(၂)
တိုက်အစ၊ ကိုသီးက

“မစို လိပ်နေတဲ့ဆေးလိပ်တွေ များလှချည့်လားအေ့”

မငွေနှင်းက မစိုတို့အိပ်ပေါ်သို့တက်လာပြီး မစို၏အနီးတွင် ထိုင်ကာ ဆေးလိပ်ကူ၍ လိပ်ပေး၏။

“ကိုသီးက သူ့သားတွေကို ရှင်ပြုမလို့တဲ့အေ့။ ဒါကြောင့် ကိုသီး အလှူမှာကမ်းဖို့ ဆေးလိပ်အငှားလိပ်ပေးနေရတာ” ဟု မစိုက ပြန်ပြောသည်။

“လိပ်ခ ဘယ်လောက်ရသတုံး” ဟု မငွေနှင်းက မေး၏။

“တစ်ရာ တစ်ပဲရတယ်”

ထိုအခိုက် အော်သံငေါက်သံ ဆူပူသံများကြားကြရသည်။

“အလန့်တကြား ဘာသံတွေပါလိမ့် မငွေနှင်းရယ်” ဟု မစိုက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ မေးလိုက်သည်။

“မစို မသိဘူးထင်ပါရဲ့။ မြောက်ကျောင်းတိုက်မှာ ကျောင်းကြီးတစ်ဆောင်ဆောက် နေတယ်။ လက်သမားဆရာက ကိုလှပေါ်တဲ့။ မြင်ကွန်းကလာတာ။ ကိုလှပေါ်က သူ့တပည့်တွေကို အော်ငေါက်နေတဲ့ အသံလေ”

“တော်တော်ကျယ်တဲ့ အသံနော် . . .၊ ငါ့ဖြင့် မသိပါဘူး။ အော်သံဟစ်

သံတွေကြားတော့ ကာလများပျက်လေသလား လန့်နေမိတယ်”

“မစိုလိပ်နေတဲ့ ဆေးလိပ်တွေက များလိုက်တာ၊ ကိုသီးတို့က ဆေးလိပ်ဘယ်လောက် အလိပ်ငှားလို့လဲ” ဟု မငွေနှင်းကမေး၏။

“ငါးထောင် မငွေနှင်းရဲ့။ ရှင်ပြုအလှူမှာ လာသမျှဧည့်ပရိသတ်ကို တယ်ဖို့၊ နောက်ပြီးတော့ ဆေးလိပ်လဲကမ်းမယ်တဲ့၊ လူချမ်းသာဆိုတော့ ရေဖိတ်စပါးလှူမှာပေါ့”

အလှူရှင် လူချမ်းသာကိုသီးအကြောင်းကို မစိုနှင့်မငွေနှင်းတို့ အတိုင်အဖောက်ပြော နေကြ၏။ပြောလည်း ပြောလောက်စရာပင်။

ကိုသီးဆိုသူမှာ စာတတ်ပေတတ်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သည်။ ဆင်ပေါင်ဝဲ မြို့တည်ထောင်စ မင်းတုန်းမင်းကြီးလက်ထက်တွင် ကိုသီးမှာ ဆင် ပေါင်ဝဲမြို့ဝန်မင်း၏ စာရေးဖြစ်ရာ လခတစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ရသည်။

သူ့ခေတ်သူ့အခါအလျောက် တစ်ဆယ့်ငါးပြားသော ဒေါင်းဒင်္ဂါးတို့ မှာ တန်ဖိုးရှိလှ၏။ ရွှေတစ်ကျပ်သားကို ငွေတစ်ဆယ်မျှသာ ပေးရသော ခေတ်ဖြစ်သည်။ ငွေစင်ဒေါင်းဒင်္ဂါးဖြစ်စေ၊ ငွေတုံးငွေခွက်ကို ဖြတ် တောက်ချိန်တွယ်၍ဖြစ်စေ သုံးစွဲနိုင်သည်။ ငါးမူးဖိုးဝယ်လျှင် ငွေငါးမူး သား၊ တစ်မတ်ဖိုးဝယ်လျှင် ငွေတစ်မတ်သား ချိန်တွယ်သုံးစွဲနိုင်သည်။

တစ်လလျှင် လခ ၁၅-ကျပ်ရသော ကိုသီးသည် လစဉ်ခုနစ်ကျပ်ခွဲဖြင့် လောက်အောင်သုံးကာ ခုနှစ်ကျပ်ခွဲစုသည်။ တစ်နှစ်ကြာသော် ငွေ ၉၀-စုမိ၏။ ရွှေဝယ်လျှင် ရွှေ ၉၀ ကျပ်သားရနိုင်သည်။

ကိုသီးသည် စုမိသည့်ငွေကို ယုံကြည်စိတ်ချရသူအား အတိုးဖြင့် ချေးသည်။ ထိုခေတ်အခါက လူလိမ်လူကောက်ရှားပါးလှ၏။ ထို့ကြောင့် ကိုသီးသည် အတိုးမှန်မှန်ရကာ အရင်းပွားသည်ထက် ပွားလာ၏။

အရင်းပွားလေ အတိုးများလေဖြစ်ကာ ကိုသီးမှာ လူချမ်းသာ ဖြစ်လာသည်။

သီပေါမင်းလက်ထက်သို့ ရောက်သောအခါတွင်ကား ကိုသီးမှာ မြို့ဝန်စာရေးမဟုတ် တော့ဘဲ ရာထူးတိုးကာ ခုံမင်းဖြစ်လာ၏။ အမှုအခင်းများကို စစ်ဆေးရသော တရားသူကြီးတည်း။

မြန်မာဘုရင်လက်ထက်က ဆင်ပေါင်ဝဲမြို့ မင်းလမ်းတွင် ရှေးဦးစွာ တည်သောတိုက်မှာ ကိုသီး၏တိုက်ပင်ဖြစ်၏။ ဆင်ပေါင်ဝဲမြို့တိုက်အစကိုသီးကဟု ပြောစမှတ်တွင်သတည်း။

*

(၃)
တပ်တော်သားများ ချီလာချိန်

မြစ်ဆိပ်မှ သင်္ဘောဥသြသံကြားရသဖြင့် ကလေးလူကြီးတို့သည်
မြစ်ဆိပ်သို့ပြေးသွားကြကာ ကမ်းညွတ်မတတ် ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုကြ၏။

နေပြည်တော်မှ စုန်ဆင်းလာသော မြန်မာဘုရင်ပိုင် သင်္ဘော
ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် မြန်မာတပ်တော်သားတို့ ပါလာကြ၏။
အရေအတွက်မှာ ၅၀၀ ဖြစ်သည်။ ထိုတပ်ကို ဗိုလ်က အုပ်ချုပ်လာ၏။

ကမ်းသို့ သင်္ဘောကပ်၍ ကုန်းဘောင်ထိုးပြီး ဗိုလ်စီးသည့်မြင်းကို
သင်္ဘောပေါ်မှချ၏။ ဗိုလ်သည် ပိုးဆာပါပဝါပေါင်းလျက်၊ စိန်
နားတောင်းပန်လျက်၊ ထိုင်မသိမ်းဝတ်လျက်၊ အချိတ်ပုဆိုးကို
အောက်ပိုးကျိုက်လျက် သင်္ဘောပေါ်မှဆင်းလာကာ မြင်းပေါ်သို့တက်စီး
ပြီး ရှေ့ဆုံးမှသွား၏။

တပ်တော်သား ၅၀၀ တို့သည် ထိုးကွင်းပေါ်အောင်
ခါးတောင်းကျိုက်ကာ သေနတ်ကိုယ်စီ ထမ်းပြီး ဗိုလ်၏နောက်မှ စီတန်း
ချီတက်လာကြသည်။ မြင်ရသူအပေါင်းတို့မှာ အံ့သြကြ၏။ ဝမ်းမြောက်
ကြ၏။ အားတက်ကြ၏။ ဤတစ်ချို့များ အင်္ဂလိပ်နှင့် စစ်ပြိုင်ရလျှင်
မြန်မာတွေက နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်ထားကြသည်။

ဤခေတ်ကား သီပေါမင်း၏ခေတ်။ အင်္ဂလိပ်နှင့် စစ်ဖြစ်တော့မည်
တကဲကဲဟူသော ကောလာဟလကား တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် ပျံ့နှံ့နေလေ

သည်။

ဆင်ပေါင်ဝဲမြို့မှာ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာနယ်စပ်ဖြစ်သော ဒဂုံမော် ကျောက်တိုက်နှင့်နီးသည့် မြန်မာပိုင်မြို့ဖြစ်ရာ စစ်ရေးစစ်ရာအတွက် အရေးကြီးခြင်း၊ အချက်အချာဖြစ်ခြင်းကြောင့် စစ်သား ၅၀၀ ပါသော ကင်းတပ် အမြဲချထားစောင့်ရှောက်စေရသည်။

ဆင်ပေါင်ဝဲမြို့၏ အနောက်ကမ်း၌ ကြက်ဆူးတောင်တွင် မြန်မာ ခံတပ်ရှိကာ အမြောက်များ တပ်ဆင်ထား၏။

တပ်တော်သားများ ချီတက်လာကြသည်ကို မစိုသည် ထရံပေါက်မှ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရင်း ကြက်သီးမွေးညင်းထမိလေသည်။

“စစ်ဖြစ်လိုက်ရင်၊ ကာလပျက်ရင် ခက်ရချေရဲ့” ဟု မစို တွေးတော ပူပန်ရှာသည်။ အကြောင်းမူကား မစိုမှာ မိဘမဲ့၊ အားကိုးအားထားမဲ့ သော တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာ မိန်းမသားကလေးဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

*

(၄)

တကောက်ကောက်လိုက်သော ကိုလှပေါ်

မငွေနှင်း၊ မငွေမင်းတို့ ညီအစ်မနှင့် မစိုသည် ဆင်ပေါင်ဝဲမြို့တောင်
ဘက်ချောင်းအတွင်းတွင် လက်ယက်တွင်းများ၌ ရေချိုးနေကြ၏။

နေဝင်ဖျိုးဖျာချိန်ဖြစ်ရာ ထိုခေတ်အခါ ဓလေ့ထုံးစံအရ အမျိုးသမီး
တို့ ကိုယ်လုံးတီးဖြင့် ရေချိုးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်
တွင် ယောက်ျားတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိ၊ အကယ်၍
တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောက်ျားသည်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လာနေသည်
ကို မြင်ကြပါက မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ရေချိုးနေသည့်
မိန်းကလေးကို ထဘီဖြင့် ကာကွယ်ပေး၏။ ထိုအခြင်းအရာကို ခပ်
လှမ်းလှမ်းမှ ယောက်ျားမြင်လျှင် ဆုတ်ခွာရှောင်လွှဲသွားမြဲတည်း။

သဲပြင်လက်ယက်တွင်းမှာ ရေထွက်နည်းသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ အရေး
ကြုံလျှင် ကျန်သော မိန်းကလေးများက ထဘီဖြင့် ကာကွယ်ပေးရမည်
ဖြစ်သောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ မစိုတစ်ယောက်တည်း ရေချိုးကာ မငွေ
နှင်းနှင့် မငွေမင်းတို့က အနီးတွင်ထိုင်နေကြ၏။

ထိုအခိုက် “နံတော်ဘုရားကုန်းမှာ ယောက်ျား-ယောက်ျား” ဟု မငွေ
နှင်းက ပျာပျာသလဲ ပြောကာ မစိုကို ထဘီဖြင့်ကာထားကြ၏။ မစိုသည်
လည်း သုတ်သီးသုတ်ပျာဖြင့် ထဘီဝတ်လေသည်။

ထို့နောက် သုံးယောက်သား နံတော်ဘုရားဘက်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရှု

နေကြ၏။

နံတော်ဘုရားမှာ ချောင်းကမ်းထိပ်တွင် တည်ရှိသည်။ မင်းတုန်း
မင်းကြီး နန်းတက်စက ရန်ဖြေမာန်ဖြေကိန်းခန်းယတြာချေသော
သဘောဖြင့် မင်းတုန်းမင်းကြီး၏ မွေးနံဖြစ်သော မြို့၏ အင်္ဂါထောင့်
တွင် တည်ထားသော စေတီတော်ဖြစ်သည်။

မစိုတို့ သုံးယောက်သည် ရေအိုးကိုယ်စီရွက်ကာ မြို့ဘက်သို့ ပြန်ခဲ့
ကြ၏။ နောက်သို့လည်း မကြာခဏ လှည့်ကြည့်ရာ နံတော်ဘုရားကုန်း
ပေါ်တွင် မြင်ခဲ့ရသည့် အရပ်ရှည်ရှည် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း ယောက်ျား
မှာ သူတို့နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်လာနေသည်ကို တွေ့ရလေ
သည်။

“ကိုလှပေါ်ရယ်” ဟု မငွေမင်းက ပြော၏။

“ဘယ်က ကိုလှပေါ်လဲ၊ မြောက်ကျောင်းတိုက်မှာ ကျောင်းဆောက်
နေတဲ့ လက်သမားဆရာ ကိုလှပေါ်ဆိုတာလား” ဟု မစိုကမေးလိုက်
သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ လက်သမားဆရာ ကိုလှပေါ်” ဟု မငွေမင်းက ပြော၏။

“ကိုလှပေါ်ကို မငွေမင်းသိလို့လား” ဟု မစိုကမေးသည်။

“သိတာပေါ့၊ တို့အိမ်ကို သူ ခဏခဏလာဖူးတယ်၊ တို့အဖေနဲ့သိလို့”
ဟု မငွေမင်းက ပြော၏။

“တို့နောက်ကို ကိုလှပေါ်လိုက်ပုံထူးလိုက်တာနော်” ဟု မငွေနှင်းက
ဆိုသည်။

ဟုတ်ပေသည်။ ကိုလှပေါ်သည် မိန်းကလေးသုံးယောက်
တို့၏နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်လာသည်။ မငွေနှင်းတို့အိမ်

အနီးရောက်သဖြင့် မငွေနှင်းတို့ညီအစ်မ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားပြီးနောက် မစိုတစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာသောအခါတွင်လည်း ကိုလှပေါ်မှာ နောက်ကလိုက်မြဲ။

မစိုသည် ကိုလှပေါ်ကိုကြောက်လာ၏။ ရှက်လည်းရှက်သည်။ တကောက်ကောက်လိုက် နေသော ကိုလှပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ အကြံအစည်ရှိပြီဟု မစိုတွေးမိကာ မြန်နိုင်သမျှ မြန်အောင် လျှောက်လျက် အိမ်သို့အရောက်တွင် သုတ်သုတ်ပျာပျာအိမ်ထဲသို့ ဝင်ပြေးလေသည်။

ကိုလှပေါ်သည် မစို၏အိမ်ရှေ့တွင် မတ်မတ်ကြီးရပ်ကာ အတန်ကြာ စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေပြီးနောက်မှ မြောက်ကျောင်းတိုက်ဆီသို့ ပြန်သွား၏။

ထိုညတွင် မစို အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံတွေးမိကာ စိတ်ချောက်ချားနေသဖြင့် ရုတ်တရက် အိပ်၍ မပျော်နိုင်တော့ချေ။

*

(၅)
ဒေါင်းဒဂါးတစ်ပြား

နောက်နေ့ နောက်နေ့များတွင် နံနက်စောစော
အချိန်၌လည်းကောင်း၊ နေဝင်ရီတရောအချိန်၌လည်းကောင်း ကိုလှ
ပေါ်သည် မစို၏အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည်ကို မကြာခဏတွေ့မြင်ရ၏။
ယင်းသို့ ဖြတ်သွားတိုင်း မစိုအား စူးစိုက်ကြည့်ရှုသည်ကိုလည်း သိရလေ
သည်။

တစ်နေ့သောညနေတွင် မစိုသည် အိမ်ရှေ့ကြမ်းပြင်၌ ပြောင်းဖူးဖက်
ဆေးလိပ် လိပ်နေစဉ် ကိုလှပေါ်လျှောက်လာသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ရင်
ထဲတွင် တုန်လှုပ်နေ၏။

ကိုလှပေါ်မှာ အခြားနေ့များကဲ့သို့ အိမ်ရှေ့မှဖြတ်လျှောက်သွားရုံသာ
မဟုတ်တော့ဘဲ အိမ်ဆီသို့လျှောက်လာပြီး မစို၏အနီးတွင် ထိုင်လေ
သည်။

မစိုသည် အံ့အားသင့်ကာ ကိုလှပေါ်ကို စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

“မစို သနပ်ဖက်ဆေးလိပ်ရော လိပ်တတ်သလား”

ကိုလှပေါ်ကမေးရာ မစိုက “ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့၊ လိပ်...လိပ်တတ်ပါ
တယ်” ဟု ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်အတွက် သနပ်ဖက်ဆေးလိပ် လိပ်ပေးပါ။ ဆေးရိုးမထည့်နဲ့

နော်....ဆေးချည့်လိပ်”

ကိုလှပေါ်က ပြောပြောဆိုဆို ဒေါင်းဒဂီးတစ်ပြား ထုတ်ပေး၏။

မစိုသည် ဒေါင်းဒဂီးကို တအံ့တဩကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုနေသည်။ မစို၏မိဘများရှိစဉ်က ဒေါင်းဒဂီးကို ကိုင်တွယ်သုံးစွဲခဲ့ဖူး၏။ မိဘများကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝဖြင့် ကိုယ့်ဝမ်းစာကို ကိုယ်ရှာဖွေစားသောက်ရသောအခါ၌ ဒေါင်းဒဂီးပိုင်ဆိုင်သုံးစွဲရသည်ဟု မရှိသလောက်ပင်ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ငွေမူးစေ့ ငွေမတ်စေ့များ သုံးစွဲဖူးပါ၏။ အထူးသဖြင့် ကား ဒေါင်းတံဆိပ်၊ တိုးနယားတံဆိပ် ခတ်နှိပ်ထားသော ကြေးပိုက်ဆံကိုသာ ကိုင်တွယ် သုံးစွဲရသည်ကများသည်။

“မစို သနပ်ဖက်ဆေးလိပ် တစ်လိပ်လောက်လိပ်ပေးပါ။ အခုသောက်ကြည့်ချင်လို့”

ကိုလှပေါ်က မစို၏အနီးတွင် ကြာကြာထိုင်ရလေအောင် ရမယ်ရှာ၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မစိုသည် အတွင်းခန်းသို့ဝင်သွားကာ သနပ်ဖက်ဆေးလိပ်လိပ်သည့်တောင်းကိုယူပြီး ပြန်ထွက်လာ၏။ တောင်းထဲတွင် သနပ်ဖက်လည်းပါသည်။ ဆေးချည့် ချေထားသည့် လိပ်ရန်အလောတော် ဆေးစပ်လည်းပါသည်။

မစိုသည် သနပ်ဖက်ဆေးလိပ် လိပ်၏။ ကိုလှပေါ်က စူးစိုက်ကြည့်ရှုရင်း “မစိုက ဘယ်လိပ် လိပ်တတ်သကိုး” ဟု ဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က ဘယ်လိပ်ပဲ လိပ်တတ်တယ်”

ဆေးလိပ် လိပ်ပြီးလျှင် မစိုက ဆေးလိပ်ရော မီးခတ်ဘူးပါ ကိုလှပေါ်

အားပေး၏။

ကိုလှပေါ်သည် မီးခတ်ဘူးထဲမှ အင်ကြင်းကျောက်ကို ထုတ်ကာ ကျောက်ပေါ်တွင် လဲမှို့ကိုတင်ပြီး သံတုံးဖြင့်ကျောက်ကိုခတ်လိုက်ရာ မီးပွားကလေးပွင့်လာလျက် လဲမှို့ကို မီးစွဲလေသည်။ မီးစွဲနေသောလဲမှို့ကို ဆေးလိပ်၏ထိပ်တွင်ကပ်ကာ ဖွာရှိုက်ခြင်းဖြင့် မီးစွဲသွားလေသည်။

မစိုသည် သနပ်ဖက်ဆေးလိပ်ကို ဆက်၍ လိပ်နေ၏။

“သနပ်ဖက်လိပ်က ဘယ်လိုရောင်းသတုံး” ဟု ကိုလှပေါ်က မေးသည်။

“တစ်ပြားဖိုး နှစ်လိပ်ပါ”

“တစ်ကျပ်ဖိုးဆိုရင် တစ်ရာနှစ်ဆယ့်ရှစ်လိပ်ပေါ့။ ကျုပ်ကိုတော့ ဆေးလိပ်တစ်ရာပဲ လိပ်ပေးပါ။ မစိုလဲမြတ်အောင်လို့”

“တစ်ပြားနှစ်လိပ်ရောင်းလဲ မြတ်ပါသေးတယ်”

မစိုက ပြောပင်ပြောလိုက်ရသော်လည်း ၁၂၈ လိပ်ပေးရမည့်အစား အလိပ် ၁၀၀ သာပေးရမည်ဆိုသဖြင့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတို့၏ ဓမ္မတာဝမ်းသာသွားသည်။ ကိုလှပေါ်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်သည်။

“မစိုနေတော့ တစ်ယောက်တည်းပေါ့နော်” ဟု ကိုလှပေါ်က မေး၏။

“ဟုတ်ပါတယ်။ အဖေတို့၊ အမေတို့ ဆုံးသွားကြတာ ကြာပါပြီ”

“ဘာအလုပ်တွေ လုပ်နေရသလဲ”

“ဆေးလိပ်လိပ်တယ်။ ပျားဖယောင်းတိုင် အငှားကျစ်တယ်၊ ပြောင်းဖူးပေါ်ချိန်ကျရင် ပြောင်းဖူးရွက်ပြီး ပြုတ်ရောင်းတယ်”

“ပြောင်းဖူးက ဘယ်သွားပြီးရွက်ရသလဲ”

“တစ်တိုင်လောက်ဝေးတဲ့ ကြာအင်းရွာကိုသွားပြီး ရွက်ယူလာရတယ်”

“တော်တော်ပင်ပန်းမှာပဲနော်၊ အားကိုးအားထား ယောက်ျားသနာရှိရင် အကောင်းသား”

မစိုက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့နေ၏။

“ကျုပ်တို့မြင်ကွန်းမှာတော့ သနပ်ဖက်ဆေးလိပ်ကို ရှမ်းဖက်လိပ်လို့လဲခေါ်တယ်။ ရှမ်းပြည်ကလာတဲ့ဖက်ကိုး”

“ဆင်ပေါင်ဝဲမှာလဲ ရှမ်းဖက်လိပ်လို့ ခေါ်ကြတာပါပဲ”

ကိုလှပေါ်သည် စပ်မိစပ်ရာစကားများ ပြောပြီးနောက် ပြန်သွားသောအခါတွင်မှ မစို စိတ်ရှင်း လူပေါ့ဖြစ်ကာ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားလေသည်။

*